

USTAWA
z dnia 6 maja 2005 r.

**Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2005
r. Nr 130, poz. 1085**

**o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich
rodzin oraz niektórych innych ustaw¹⁾**

Art. 1.

W ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 65) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1:

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wysługa emerytalna - okresy służby wojskowej w Wojsku Polskim i im równorzędne, łącznie z okresami, o których mowa w art. 14 i 16;”;

b) po pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:

„14) dom emeryta wojskowego - placówkę całodobową dla osób uprawnionych do zaopatrzenia emerytalnego oraz członków ich rodzin, prowadzoną przez Ministra Obrony Narodowej, świadczącą usługi bytowe i opiekuńcze na poziomie obowiązującego standardu określonego dla domów pomocy społecznej.”;

2) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. 1. Podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz art. 32b.

2. Jeżeli w okresie między zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej żołnierza zawodowego a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadały waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, przy ustalaniu podstawy wymiaru tych świadczeń uwzględnia się wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w tym okresie.

3. Podstawę wymiaru emerytury lub renty dla żołnierzy zawodowych przeniesionych w stan nieczynny lub skierowanych do

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, ustawę z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin i ustawę z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową.

służby za granicą stanowi uposażenie należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym lub przed skierowaniem do służby za granicą, według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. W razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.”;

4) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Emerytura wojskowa przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat służby wojskowej w Wojsku Polskim, z wyjątkiem żołnierza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby wojskowej w Wojsku Polskim i okresów równorzędnych z tą służbą.”;

5) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. 1. Wojskowe komisje lekarskie orzekają o:

- 1) inwalidztwie żołnierzy zawodowych, żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów, związku albo braku związku inwalidztwa z czynną służbą wojskową oraz o związku albo braku związku chorób i ułomności oraz śmierci z czynną służbą wojskową;
 - 2) niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji żołnierzy zawodowych, żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów, na zasadach określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
 - 3) zdolności do czynnej służby wojskowej żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów.
2. Wojskowe komisje lekarskie orzekają o inwalidztwie żołnierzy zawodowych, żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów na podstawie wiedzy medycznej, biorąc pod uwagę rokowania odzyskania zdolności do czynnej służby wojskowej.
3. Żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów kierują do wojskowych komisji lekarskich z urzędu albo na ich wniosek wojskowe organy emerytalne.
4. Od orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej przysługuje zainteresowanemu odwołanie do wojskowej komisji lekarskiej wyższego szczebla, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.”;

6) po art. 21 dodaje się art. 21a i 21b w brzmieniu:

- „Art. 21a. 1. Wojskowa komisja lekarska przeprowadza pierwsze badanie kontrolne inwalidy po upływie 3 lat od wydania orzeczenia o inwalidztwie, a następne badania kontrolne – nie rzadziej niż co 5 lat w terminie wskazanym przez wojskową komisję lekarską.
2. Wojskowa komisja lekarska może wyznaczyć termin badania kontrolnego przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli zachodzi przypuszczenie, że ustalona w orzeczeniu grupa inwalidztwa może ulec zmianie.
3. Wojskowa komisja lekarska może orzec, że badanie kontrolne jest zbędne, jeżeli przebieg choroby powodującej inwalidztwo wskazuje, że zmiana ustalonej grupy inwalidztwa nie nastąpi w ogóle.
4. Nie przeprowadza się badań kontrolnych inwalidów po ukończeniu przez kobiety 55 lat życia, przez mężczyzn 60 lat życia lub gdy inwalidztwo trwa nieprzerwanie dłużej niż 10 lat.
5. Od orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej wydanego w trybie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje zainteresowanemu odwołanie do wojskowej komisji lekarskiej wyższego szczebla, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 21b. 1. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw zabezpieczenia społecznego i zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) właściwość i tryb postępowania wojskowych komisji lekarskich w sprawach, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 4 oraz art. 21a ust. 1 i 5;
 - 2) tryb kierowania do wojskowych komisji lekarskich żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, emerytów i rencistów;
 - 3) szczegółowe warunki orzekania w sprawach, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 4 oraz art. 21a ust. 1 i 5;
 - 4) właściwość organów i tryb uchylania orzeczeń w ramach nadzoru.
2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, należy w szczególności uwzględnić niezbędną dokumentację medyczną i inne dokumenty mogące stanowić podstawę orzeczenia, niezbędne elementy orzeczeń i wzory orzeczeń, możliwość składania sprzeciwów przez członków wojskowych komisji lekarskich, a także zatwierdzania orzeczeń przez wojskowe komisje lekarskie wyższego szczebla.”;

7) w art. 27:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobom pobierającym emeryturę, rentę inwalidzką lub rentę rodzinną przysługuje prawo do świadczeń socjalnych.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Świadczenia socjalne, o których mowa w ust. 1, przysługują w przypadku zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych lub długotrwałej choroby

osoby uprawnionej do zaopatrzenia emerytalnego albo członka jego rodziny oraz z innych przyczyn powodujących istotne pogorszenie warunków materialnych.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Tworzy się fundusz socjalny z corocznego odpisu w wysokości 0,5% rocznych środków planowanych na emerytury i renty, z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń socjalnych. Środki funduszu niewykorzystane w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny. Środki funduszu gromadzi się na odrębnym rachunku bankowym. Minister Obrony Narodowej, w drodze decyzji, może przenosić środki między wojskowymi organami emerytalnymi.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje świadczeń funduszu socjalnego, kryterium dochodu uprawniającego do korzystania z funduszu socjalnego, tryb i warunki przyznawania świadczeń socjalnych, dokumenty stanowiące podstawę do przyznania świadczenia oraz sposób przekazywania przyznanych świadczeń osobom pobierającym wojskowe zaopatrzenie emerytalne, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitego postępowania wojskowych organów emerytalnych oraz gospodarne wykorzystanie posiadanych środków, a także mając na względzie przede wszystkim osoby najbardziej potrzebujące;
- 2) sposób gospodarowania, okoliczności uzasadniające przekazanie między wojskowymi organami emerytalnymi środków funduszu socjalnego oraz wskazanie trybu i formy podejmowania decyzji o przekazywaniu tych środków, z uwzględnieniem racjonalnego wykorzystania środków funduszu przez wojskowe organy emerytalne.”;

8) art. 29 i 30 otrzymują brzmienie:

- „Art. 29. 1. Osoby uprawnione do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego oraz członkowie ich rodzin mają prawo do umieszczenia w domu emeryta wojskowego i odpłatnego w nim przebywania.
2. Do domu emeryta wojskowego nie przyjmuje się osób uzależnionych od alkoholu, środków odurzających lub innych podobnie działających środków.
3. Miesięczna opłata za pobyt w domu emeryta wojskowego wynosi 400% najniższej emerytury, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Opłata za pobyt w domu emeryta wojskowego nie może być wyższa niż 60% miesięcznego dochodu, a w przypadku zamieszkiwania w domu emeryta wojskowego z rodziną, łączna opłata nie może przekroczyć 70% wspólnego miesięcznego dochodu tej rodziny.
5. Za dochód, o którym mowa w ust. 4, uważa się kwotę należnego świadczenia emerytalnego, wraz z uzyskiwanym przychodem z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia spo-

łecznego, po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyjmowania do domu emeryta wojskowego, tryb rozpatrywania odwołań oraz zakres świadczonej opieki przez ten dom, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb osób samotnych w podeszłym wieku.

Art. 30. Uprawnienie przewidziane w art. 29 ust. 1 przysługuje również osobom pobierającym emeryturę lub rentę na podstawie innych przepisów, jeżeli ustalono im prawo do emerytury lub renty przewidzianej w niniejszej ustawie.”;

9) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. 1. Prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość.

2. Decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.²⁾).

3. W sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem sądu, wojskowy organ emerytalny lub osoba uprawniona do zaopatrzenia emerytalnego mogą wystąpić do właściwego sądu z wnioskiem o wznowienie postępowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁾).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660 oraz z 2004 r. Nr 162, poz. 1692.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i poz. 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, , Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz.

4. Jeżeli przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, wojskowy organ emerytalny w tych przypadkach wydaje decyzję.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 i Nr 213, poz. 1802 oraz z 2003 r. Nr 228, poz. 2256) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 62c otrzymuje brzmienie:

„Art. 62c. 1. Uposażenie prokuratorów w stanie spoczynku wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury i uposażenie rodzinne członków ich rodzin ustala Naczelny Prokurator Wojskowy, a wypłaca wojskowy organ emerytalny.

2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych, o których mowa w ust. 1, mając na względzie w szczególności konieczność zapewnienia osobom uprawnionym ciągłości źródeł utrzymania oraz udogodnień w odbiorze uposażeń i uposażeń rodzinnych.”;

- 2) po art. 62c dodaje się art. 62d w brzmieniu:

„Art. 62d. W razie utraty uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w przypadkach, o których mowa w art. 104 § 5 ustawy powołanej w art. 62a ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 62 ust. 1i i 1j oraz przepisy wydane na podstawie art. 62b, a w odniesieniu do prokuratorów w stanie spoczynku wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.⁴⁾).”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384 oraz z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732 i Nr 122, poz. 1024.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 65 i Nr 130, poz. 1085.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 65 i Nr 90, poz. 757.

1) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych orzekające w sprawach kandydatów do służby oraz funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Państwowej Straży Pożarnej oraz komisje lekarskie podległe Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Szefowi Agencji Wywiadu orzekają także o:

- 1) inwalidztwie funkcjonariuszy, emerytów i rencistów, związku albo braku związku inwalidztwa ze służbą oraz o związku albo braku związku śmierci ze służbą;
- 2) niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji funkcjonariuszy, emerytów i rencistów na zasadach określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- 3) zdolności do służby emerytów i rencistów.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. O inwalidztwie funkcjonariuszy, emerytów i rencistów komisje lekarskie orzekają na podstawie wiedzy medycznej, biorąc pod uwagę rokowania odzyskania zdolności do służby.

1b. Funkcjonariuszy zwolnionych ze służby ubiegających się o rentę inwalidzką na ich wniosek oraz emerytów i rencistów z urzędu lub na ich wniosek kieruje do komisji lekarskiej organ emerytalny.”;

2) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Komisje lekarskie, o których mowa w art. 21, przeprowadzają badania kontrolne inwalidów i wyznaczają terminy tych badań, kierując się przewidywanym przebiegiem chorób powodujących inwalidztwo.

2. Nie przeprowadza się badań kontrolnych inwalidów po ukończeniu przez kobiety 55 lat życia, przez mężczyzn 60 lat życia lub gdy inwalidztwo trwa nieprzerwanie dłużej niż 10 lat.”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 83, poz. 760 i Nr 179, poz. 1750) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. W stosunku do żołnierzy, którzy do dnia 31 grudnia 2001 r. pełnili służbę w jednostkach wojskowych podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji lub po tym dniu pozostawali w dyspozycji tego ministra, oraz do członków ich rodzin, decyzję ustalającą prawo do odszkodowania i jego wysokość wydaje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

2. O uszczerbku na zdrowiu żołnierzy, o których mowa w ust. 1, na skutek wypadku lub choroby oraz o stopniu pogorszenia stanu zdrowia orzekają nieodpłatnie komisje lekarskie właściwe dla funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu na podstawie wykazu chorób określonego przez Ministra Obrony Narodowej w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 6.
3. Do komisji lekarskich, o których mowa w ust. 2, kieruje minister właściwy do spraw wewnętrznych.
4. W stosunku do żołnierzy, o których mowa w ust. 1, uprawnienia do przyznania odszkodowań przewidziane w art. 16 dla Ministra Obrony Narodowej przysługują odpowiednio ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.
5. Odszkodowania, o których mowa w ust. 1 i 4, wypłacane są z części budżetu państwa, pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
6. Przepisy art. 22 ust. 4-6 stosuje się odpowiednio.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, w drodze rozporządzenia:
 - 1) właściwość i tryb postępowania komisji lekarskich, w tym sposób ustalania uszczerbku na zdrowiu żołnierzy, o których mowa w ust. 1, oraz związku ich śmierci ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby, jak również sposób ustalania zwiększenia uszczerbku na zdrowiu, terminy badań lekarskich, tryb kierowania na te badania, tryb wydawania orzeczeń i ich zatwierdzania, niezbędne elementy orzeczenia, a także tryb rozpatrywania odwołań i sprzeciwów od tych orzeczeń oraz ich uchylania w trybie nadzoru,
 - 2) niezbędną dokumentację lekarską i inne dokumenty, w tym dotyczące przebiegu i warunków służby wojskowej żołnierzy, o których mowa w ust. 1, mogące stanowić podstawę orzeczenia komisji lekarskiej,
 - 3) wykaz norm oceny uszczerbku na zdrowiu oraz wzór skierowania do komisji lekarskich, jak również wzory orzeczeń wydawanych przez te komisje w sprawach uszczerbku na zdrowiu lub śmierci żołnierzy, o których mowa w ust. 1, wskutek wypadku albo choroby

- kierując się koniecznością ochrony interesów osób poszkodowanych.”;
- 2) po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. Urzędy organów administracji publicznej, organy prokuratury i inne organy państwowe, zakłady opieki zdrowotnej oraz instytucje ubezpieczeniowe są obowiązane udzielać ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych na jego żądanie informacji niezbędnych do ustalenia okoliczności mających znaczenie w prowadzonych postępowaniach w sprawach dotyczących odszkodowań.”.

Art. 5.

Obowiązujące standardy, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 14 ustawy, o której mowa w art. 1, zostaną wprowadzone w domu emeryta wojskowego do dnia 31 grudnia 2007 r.

Art. 6.

1. Osoby przebywające w domu emeryta wojskowego w dniu wejścia w życie ustawy, wnoszą opłaty na zasadach określonych w dotychczas obowiązujących przepisach, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. W przypadku, gdy wysokość dotychczas ponoszonych opłat będzie wyższa niż opłat, o których mowa w art. 29 ustawy, o której mowa w art. 1, osoby te wnoszą opłaty na nowych zasadach.

Art. 7.

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 21 ust. 4, art. 27 ust. 4 i art. 29 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 21b ust. 1, art. 27 ust. 4 i art. 29 ust. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 8.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.